

RETTENS KENDELSE (Femte Afdeling)

12. januar 2007 *

I sag T-447/05,

Société des plantations de Mbanga SA (SPM), Douala (Cameroun), først ved
avocats P. Soler Couteaux og S. Cahn, dernæst ved avocat B. Doré,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved F. Clotuche-Duvieusart og
L. Visaggio, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF)
nr. 2015/2005 af 9. december 2005 om import af bananer med oprindelse i AVS-
landene under det toldkontingent, der blev åbnet ved Rådets forordning (EF)
nr. 1964/2005 om toldsatser for bananer, i januar og februar 2006 (EUT L 324, s. 5),

* Processprog: fransk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne E. Martins Ribeiro og K. Jürimäe,

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

Kendelse

Retsforskrifter

- ¹ Rådets forordning (EØF) nr. 404/93 af 13. februar 1993 om den fælles markedsordning for bananer (EFT L 47, s. 1) fastsatte i Afsnit IV en fælles ordning for import af bananer med oprindelse i tredjelande til Fællesskabet, som fandt anvendelse for perioden fra den 1. juli 1993 til den 31. december 2005. Ordningen var baseret på åbningen af toldkontingenter, hvis størrelse blev fastsat på en måde, som sikrede forsyningen af fællesmarkedet, og den import, der fandt sted i forbindelse med nævnte kontingenter, var genstand for nedsat eller ingen told. I denne sammenhæng var bananerne med oprindelse i stater i Afrika, Vestindien og Stillehavsområdet (herefter »AVS-landene«) omfattet af en præferencebehandling, som bestod i at fritage indførslen af en fastsat mængde bananer for told og at anvende en toldpræference på indførsel, der oversteg denne mængde.

- 2 Den fælles importordning i afsnit IV i forordning nr. 404/93 er blevet ændret adskillige gange. Fra den 1. juli 2001 var de grundlæggende regler for indførsel af bananer til Fællesskabet fastsat i artikel 16 og 20 i forordning nr. 404/93, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 216/2001 af 29. januar 2001 (EFT L 31, s. 2) og Rådets forordning (EF) nr. 2587/2001 af 19. december 2001 (EFT L 345, s. 13). Disse regler blev suppleret af bestemmelserne i Kommissionens forordning (EF) nr. 896/2001 af 7. maj 2001 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 404/93 for så vidt angår ordningen for indførsel af bananer til EF (EFT L 126, s. 6).

- 3 I betragtning 1 og 2 til forordning nr. 216/2001 anføres, at for at løse de uoverensstemmelser, der er en følge af den importordning for bananer, som blev fastsat i afsnit IV i forordning nr. 404/93, viser en analyse af alle de løsningsmodeller, som Kommissionen har fremlagt, at der »gennem indførelsen på mellemlang sigt af en importordning baseret på anvendelsen af en passende toldsats og af en toldpræference for import med oprindelse i AVS-lande opnås de største garantier for dels at nå den fælles markedsordnings mål vedrørende Fællesskabets produktion og forbrugernes efterspørgsel, dels at de internationale handelsbestemmelser overholdes, og endelig forhindres det, at der opstår nye uoverensstemmelser«. I betragtning 4 til samme forordning præciseres, at »[i]ndtil denne ordning træder i kraft, bør Fællesskabets forsyninger komme fra flere toldkontingenter, der åbnes for indførsler med alle oprindelser [...]«.

- 4 Artikel 16 i forordning nr. 404/93, som ændret ved forordning nr. 216/2001, lød således:

»1. Nærværende artikel og artikel 17-20 gælder for indførsel af friske bananer henhørende under KN-kode ex 0803 00 19, indtil satsen i den fælles toldtarif for disse produkter træder i kraft, dog senest den 1. januar 2006, idet denne sats fastsættes efter proceduren i artikel XXVIII i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT).

2. Indtil den i stk. 1 omhandlede sats træder i kraft, gennemføres importen af de i stk. 1 nævnte friske produkter inden for rammerne af toldkontingenter, der åbnes i henhold til artikel 18.«

- 5 Artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 404/93 fastsatte åbningen af tre toldkontingenter, benævnt A, B og C, på i alt 3 403 000 tons. Efter de ved forordning nr. 2587/2001 indførte ændringer blev størrelsen af kontingent C i henhold til artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra c), i forordning nr. 404/93 fastsat til 750 000 tons, og kontingentet blev i henhold til artikel 18, stk. 1, tredje afsnit, i forordning nr. 404/93 forbeholdt import af bananer med oprindelse i AVS-landene (herefter »AVS-bananer«).
- 6 Sideløbende med denne ordning vedtog Kommissionen fra 2004 overgangsforanstaltninger efter ti nye medlemsstaters tiltrædelse af Fællesskabet for at sikre forsyningen af markedet i disse medlemsstater. For så vidt angår 2005 blev disse foranstaltninger fastsat ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1892/2004 af 29. oktober 2004 om overgangsforanstaltninger for 2005 for import af bananer til Fællesskabet som følge af Tjekkiets, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakiets tiltrædelse (EUT L 328, s. 50), som muliggjorde en supplerende mængde på 460 000 tons ud over de kontingenter, der blev åbnet ved artikel 18 i forordning nr. 404/93 for import af bananer af alle oprindelser.
- 7 Artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 1964/2005 af 29. november 2005 om toldsats for bananer (EUT L 316, s. 1), som indførte en ren toldordning, bestemmer:

»1. Fra 1. januar 2006 er toldsatsen for bananer (KN-kode 0803 00 19) på 176 EUR/ton.

2. Hvert år fra den 1. januar åbnes der fra og med den 1. januar 2006 et autonomt toldkontingent på 775 000 tons nettovægt med nultold for import af bananer (KN-kode 0803 00 19) med oprindelse i AVS-landene.«

- 8 Ikrafttrædelsen af denne nye told gjorde ordningen om toldkontingenter for import i afsnit IV i forordning nr. 404/93 ugyldig, jf. artikel 16, stk. 1, i nævnte forordning.
- 9 Artikel 2 i forordning nr. 1964/2005 bestemmer, at de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne forordning samt de overgangsforanstaltninger, der er nødvendige for at lette overgangen fra de nuværende ordninger til dem, der er fastlagt i nævnte forordning, vedtages efter en udvalgsprocedure (forvaltningskomité).
- 10 Kommissionens forordning (EF) nr. 2015/2005 af 9. december 2005 om import af bananer med oprindelse i AVS-landene under det toldkontingent, der blev åbnet ved forordning nr. 1964/2005 om tolsatser for bananer, i januar og februar 2006 (EUT L 324, s. 5, herefter »den anfægtede forordning«) blev vedtaget for at fastsætte de nærmere regler for forvaltningen af det toldkontingent, der finder anvendelse på import fra AVS-landene for januar og februar 2006. I betragtning 2 i nævnte forordning præciseres:

»Indførelsen af de instrumenter, der er nødvendige for at forvalte toldkontingentet for import af bananer med oprindelse i AVS-landene, jf. forordning [...] nr. 1964/2005, kan ikke ske tids nok inden den 1. januar 2006. Derfor må Kommissionen vedtage midlertidige foranstaltninger vedrørende udstedelsen af importlicenser for januar og februar 2006 med henblik på at sikre forsyningen af Fællesskabet og kontinuiteten i samhandelen med AVS-landene samt at undgå forstyrrelser af samhandelen. Disse foranstaltninger foregriber ikke de regler, der senere skal vedtages i 2006.«

11 Artikel 2 i den anfægtede forordning bestemmer:

»For januar og februar 2006

- er en mængde på 135 000 tons til rådighed for udstedelsen af importlicenser for de i afsnit II omhandlede importører; dette delkontingent har løbenummer 09.4160

- er en mængde på 25 000 tons til rådighed for udstedelsen af importlicenser for de i afsnit III omhandlede importører; dette delkontingent har løbenummer 09.4162.«

12 Afsnit II i den anfægtede forordning vedrører »[i]mportører registreret for toldkontingent C, jf. artikel 18, stk. 1, [litra] c), i forordning [...] nr. 404/93, for 2005«. I afsnittets artikel 3 bestemmes:

»For januar og februar 2006 kan hver traditionel C-importør og hver ikke-traditionel C-importør, jf. henholdsvis artikel 3, nr. 3), og artikel 7, stk. 1, i [...] forordning [...] nr. 896/2001 [...], indgive en eller flere ansøgninger om importlicens for, alt efter tilfældet, maksimalt

- den referencemængde, der er fastsat og meddelt for 2005 efter artikel 5, stk. 4, i forordning [...] nr. 896/2001 under toldkontingent C for traditionelle C-importører

- den mængde, der er fastsat og meddelt for 2005 efter artikel 9, stk. 3, i forordning [...] nr. 896/2001 under toldkontingent C for ikke-traditionelle C-importører.

[...]«

- 13 Afsnit III i den anfægtede forordning vedrører »[a]ndre importører«. Artikel 4, stk. 1, i nævnte forordning bestemmer:

»Importører, der er etableret i Fællesskabet og registreret for A/B-kontingenter, jf. artikel 18, stk. 1, i forordning [...] nr. 404/93, eller for den supplerende mængde fastsat ved forordning [...] nr. 1892/2004, og som i 2005 har markedsført bananer med oprindelse i AVS-landene, kan indgive en enkelt ansøgning om importlicens inden for rammerne af den mængde, der er fastsat i artikel 2, andet led.«

- 14 Afsnit IV i den anfægtede forordning præciserer retningslinjerne for indgivelse af ansøgninger (artikel 5) og udstedelse af importlicenser (artikel 6). Afsnit V i nævnte forordning, som omfatter artikel 7-9, indeholder de afsluttende bestemmelser.

- 15 Kommissionens forordning (EF) nr. 219/2006 af 8. februar 2006 om åbning og forvaltning af toldkontingentet for import af bananer, der henhører under KN-kode 0803 00 19 og har oprindelse i AVS-landene, for perioden fra den 1. marts til den 31. december 2006 (EUT L 38, s. 22) har dernæst fastsat nærmere regler for forvaltning af det toldkontingent, der finder anvendelse på import fra AVS-landene fra den 1. marts 2006. Nævnte forordnings artikel 2, litra b), bestemmer, at en mængde på 468 150 tons, dvs. 76% af de disponible mængder, forvaltes efter

bestemmelserne i kapitel III i samme forordning. Sidstnævnte henviser i artikel 7, stk. 2, til det såkaldte »først til mølle-princip« i bestemmelserne i artikel 308a, 308b og 308c i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 253, s. 1).

- 16 Forbindelserne mellem AVS-landene og Fællesskabet reguleres for øjeblikket af en partnerskabsaftale mellem på den ene side medlemmerne af gruppen af AVS-lande og på den anden side Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater undertegnet i Cotonou den 23. juni 2000 (EFT L 317, s. 3, herefter »Cotonou-aftalen«).
- 17 Den almindelige samhandelsordning mellem Fællesskabet og AVS-landene er fastlagt i bilag V til Cotonou-aftalen. Denne ordning finder anvendelse i overgangsperioden for forhandlinger af nye økonomiske partnerskabsaftaler, der udløber den 31. december 2007. I bilagets artikel 1 præciseres bl.a.:

»1. Produkter med oprindelse i AVS-staterne fritages for told og afgifter med tilsvarende virkning ved indførelse i Fællesskabet.

a) For produkter med oprindelse i AVS-[staterne],

— som er opført på listen i bilag I til EF-traktaten, når de er omfattet af en fælles markedsordning i henhold til traktatens artikel 34, eller

- som ved indførelse i Fællesskabet er underkastet en særordning, der er indført som følge af gennemførelsen af den fælles landbrugspolitik

træffer Fællesskabet de nødvendige foranstaltninger for at sikre en gunstigere behandling end den, der er indrømmet tredjelande, som har opnået mestbegunstigelsesbehandling for samme produkter.

[...]

- d) De i [stk. 1], litra a), omhandlede ordninger træder i kraft samtidig med denne aftale og finder anvendelse i hele den forberedelsesperiode, der er fastsat i denne aftales artikel 37, stk. 1.

Såfremt Fællesskabet imidlertid i denne periode

[...]

- ændrer en fælles markedsordning eller en særordning indført som følge af gennemførelsen af den fælles landbrugspolitik, forbeholder det sig ret til efter konsultationer i Ministerrådet at ændre den ordning, som er fastsat for produkter med oprindelse i AVS-[staterne]. I sådanne tilfælde forpligter Fællesskabet sig til fortsat at indrømme produkter med oprindelse i AVS-

[staterne] en fordel svarende til den, der tidligere gjaldt for disse produkter i forhold til produkter med oprindelse i tredjelande, som har opnået mestbegunstigelsesbehandling.«

- 18 Artikel 1 i protokol nr. 5, som er vedlagt bilag V til Cotonou-aftalen og benævnt »Anden protokol om bananer«, har følgende ordlyd:

»Parterne anerkender, at AVS-bananleverandørernes eksport til fællesskabsmarkedet har overvældende økonomisk betydning for disse eksportører. Fællesskabet indvilliger i at undersøge og om nødvendigt træffe foranstaltninger, der er rettet mod at sikre deres bananeksportindustriers fortsatte levedygtighed og de fortsatte afsætningsmuligheder for deres bananer på fællesskabsmarkedet.«

Sagsøgeren

- 19 Det sagsøgende selskab blev stiftet den 5. oktober 1998. Selskabets hovedformål i Cameroun og i øvrige lande er produktion, forarbejdning og salg af bananer til eksport.
- 20 Sagsøgeren tilhører den kategori af producenter, som ikke samtidig er importører og heller ikke indgår i en europæisk eller multinational koncern. Selskabet har derfor ikke egenskab af importør som omhandlet i den anfægtede forordning og kan ikke opnå en sådan status, eftersom nævnte forordning bibeholder ordningen for tildeling af importlicenser på grundlag af historiske referencemængder indført ved de bestemmelser, der tidligere var gældende.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 21 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 22. december 2005 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.
- 22 Ved særskilt processkrift af 22. december 2005 indleveret til Rettens Justitskontor har sagsøgeren begæret sagen behandlet efter den hasteprocedure, som er fastsat i artikel 76a i Rettens procesreglement.
- 23 Ved Rettens afgørelse af 26. januar 2006 blev begæringen om, at der træffes afgørelse efter hasteproceduren i artikel 76a i Rettens procesreglement, ikke taget til følge.
- 24 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 10. februar 2006 har Kommissionen i henhold til procesreglementets artikel 114 fremsat en formalitetsindsigelse vedrørende nærværende søgsmål.
- 25 Sagsøgeren har fremsat sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen den 28. marts 2006, på hvilken dato den skriftlige forhandling vedrørende formaliteten blev afsluttet.
- 26 Sagsøgeren har i stævningen nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

27 Kommissionen har i formalitetsindsigelsen nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

28 Sagsøgeren har i bemærkningerne til formalitetsindsigelsen nedlagt følgende påstande:

— Den af Kommissionen fremsatte formalitetsindsigelse forkastes.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

29 I henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1, kan Retten, såfremt en part fremsætter begæring herom, tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. Ifølge artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om formalitetsindsigelsen, medmindre Retten bestemmer andet. I den foreliggende sag finder Retten, at sagen er tilstrækkeligt oplyst på grundlag af de dokumenter, der indgår i sagsakterne, og at det er ufornuddent at indlede den mundtlige forhandling.

- 30 Kommissionen har gjort gældende, at søgsmålet bør afvises, dels fordi sagsøgeren ikke har retlig interesse i at anlægge sag til prøvelse af den anfægtede forordning, dels fordi nævnte forordning er almen gyldig og ikke berører sagsøgeren hverken umiddelbart eller individuelt.

Parternes argumenter

- 31 Kommissionen har anført, at antagelsen til realitetsbehandling af et annullations-søgsmål anlagt af en fysisk eller juridisk person til prøvelse af en forordning i henhold til artikel 230, stk. 4, EF er underlagt den betingelse, at en sådan forordning reelt udgør en individuel beslutning, som berører denne person umiddelbart og individuelt. Kommissionen har tilføjet, at nævnte bestemmelse har til formål at undgå, at den blotte forordningsform kan afskære en privat fra at anlægge et søgsmål til prøvelse af en beslutning, som berører ham umiddelbart og individuelt.
- 32 I det foreliggende tilfælde vedrører den anfægtede forordning hverken umiddelbart eller individuelt sagsøgeren, ligesom den heller ikke omfatter retsstillingen for de producenter, såsom sagsøgeren, der er beliggende uden for Fællesskabets område, således at sagsøgeren ikke har retlig interesse i at anlægge sag med påstand om annullation af nævnte forordning.
- 33 Hvad angår søgsmålsinteressen har Kommissionen for det første anført, at den anfægtede forordning har til formål at fastsætte de midlertidige foranstaltninger, der finder anvendelse i januar og februar 2006 for udstedelse af importlicenser under det toldkontingent for AVS-banener, der er fastsat i forordning nr. 1964/2005. Vedtagelsen af disse foranstaltninger er nødvendiggjort, fordi den tid, der var til rådighed efter vedtagelsen af forordning nr. 1964/2005, ikke var tilstrækkelig til at gøre det muligt for Kommissionen at vedtage og offentliggøre nye regler for forvaltning af kontingentet for AVS-banener og dernæst at gøre det muligt for

medlemsstaterne på grundlag af disse regler at foretage en ny registrering af de importører, der er bemyndiget til at deltage i fordelingen af toldkontingenter. Valget om alene for januar og februar 2006 at begrænse udstedelsen af importlicenser til de importører, der havde forsynet fællesmarkedet med AVS-bananer i forbindelse med den ordning om toldkontingenter, der var gældende indtil den 31. december 2005, blev foretaget for at sikre forsyningen af Fællesskabet, for at sikre kontinuiteten i samhandelen med AVS-landene og for at undgå forstyrrelser af samhandelen.

- 34 Kommissionen har tilføjet, at den anfægtede forordning til dette formål fastsætter to delkontingenter til forskellige slags importører, det første, på 135 000 tons, åbnet for importører etableret i Fællesskabet, som i 2005 var registreret for toldkontingent C, jf. artikel 18, stk. 1, litra c), i forordning nr. 404/93, og det andet, på 25 000 tons, åbnet for andre importører, dvs. for importører etableret i Fællesskabet og registreret for A- og B-kontingenter, jf. artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 404/93, eller for den supplerende mængde fastsat ved forordning nr. 1892/2004, og som i 2005 har markedsført AVS-bananer. Derfor vil en sådan ordning ikke kunne omfatte producenter, såsom sagsøgeren, der er etableret i et tredjeland og ikke udøver nogen økonomisk aktivitet på medlemsstaternes område. Heraf følger, at sagsøgerens retsstilling ikke ændres i tilfælde af, at den anfægtede forordning, som ikke fandt anvendelse på sagsøgeren, annulleres, hvilket beviser, at selskabet ikke har retlig interesse i at anlægge sag med påstand om annullation af nævnte forordning.
- 35 Selv om det for det andet antages, at en sådan retlig interesse foreligger, står det ifølge Kommissionen fast, at sagsøgeren hverken er umiddelbart eller individuelt berørt af den anfægtede forordning, idet der er tale om en almenyldig retsakt. Kommissionen har i denne forbindelse præciseret, at nævnte forordning definerer kategorier af importører og de nærmere regler for adgang til de forskellige delkontingenter på grundlag af objektive fastsatte kriterier, nemlig dels deltagelsen i fordelingen af de toldkontingenter, der er fastsat i artikel 18 i forordning nr. 404/93, eller af den supplerende mængde, der er fastsat ved forordning nr. 1892/2004, dels oprindelsen af de bananer, der i den forbindelse blev importeret til Fællesskabet. Der er derfor tale om en forordning, som har retsvirkninger i forhold til personer, der er fastlagt generelt og abstrakt, jf. kriteriet for sondringen mellem en forordning og en

beslutning, således som fastsat i retspraksis (Domstolens dom af 6.10.1982, sag 307/81, *Alusuisse Italie mod Rådet og Kommissionen*, Sml. s. 3463, præmis 9, og af 2.4.1998, sag C-321/95 P, *Greenpeace Council m.fl. mod Kommissionen*, Sml. I, s. 1651, præmis 28, samt Rettens kendelse af 19.6.1995, sag T-107/94, *Kik mod Rådet og Kommissionen*, Sml. II, s. 1717, præmis 35, og Rettens dom af 12.7.2001, forenede sager T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 og T-225/99, *Comafrika og Dole Fresh Fruit Europe mod Kommissionen*, Sml. II, s. 1975, præmis 108-110).

³⁶ Eftersom sagsøgeren ikke er importør som omhandlet i den anfægtede forordning, er selskabet kun berørt af denne retsakt som følge af dets objektive egenskab af erhvervsdrivende, som ikke er etableret i Fællesskabet, og som ikke råder over en historisk referencemængde i forbindelse med den fællesskabsretlige importordning, der fandt anvendelse indtil den 31. december 2005, således som sagsøgeren selv har anført i stævningen, altså på samme måde som alle de erhvervsdrivende, der befinder sig i en tilsvarende situation. Kommissionen har tilføjet, at Retten allerede har haft lejlighed til at bekræfte, at forordninger om ændring af forvaltningen af toldkontingenter for import er almenyldige (Rettens kendelser af 25.9.2002, sag T-178/01, *Di Lenardo mod Kommissionen*, ikke trykt i Samling af Afgørelser, og sag T-179/01, *Dilexport mod Kommissionen*, ikke trykt i Samling af Afgørelser). I øvrigt kan ingen andre omstændigheder, som er særegne for sagsøgerens situation, adskille selskabet fra alle andre erhvervsdrivende.

³⁷ Som svar på sagsøgerens argument, hvorefter den anfægtede forordning konkret fratager selskabet dets importrettigheder, har Kommissionen anført, at selskabet ikke kan fratages nogen importrettigheder, idet det i lighed med enhver anden erhvervsdrivende ikke råder over nogen velerhvervet ret i denne henseende, så meget desto mere som selskabet ikke engang ikke var importør i henhold til den importordning, der tidligere var gældende. Sagsøgerens situation er således ikke forskellig fra situationen for enhver anden person, som ikke opfylder de i den anfægtede forordnings afsnit II og III fastsatte betingelser.

- 38 Kommissionen har ligeledes anført, at selv om de anfægtede foranstaltninger kunne bringe videreførelsen af sagsøgerens aktiviteter i fare, kan denne omstændighed heller ikke individualisere selskabet. Ifølge fast retspraksis kan den omstændighed, at en retsakt kan fremkalde forskellige konkrete virkninger for de forskellige retssubjekter, den finder anvendelse på, nemlig ikke fratage retsaktens dens forordningskarakter, for så vidt den anvendes på grundlag af objektive, faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i den pågældende retsakt (Domstolens kendelse af 12.7.1993, sag C-107/93, AEFMA mod Kommissionen, Sml. I, s. 3999, præmis 14-22; Rettens kendelse af 15.9.1999, sag T-11/99, Van Parys m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2653, præmis 50 og 51). Det samme gælder for så vidt angår muligheden af mere eller mindre præcist at afgøre, hvor mange eller endog hvilke retssubjekter, akten finder anvendelse på (Domstolens dom af 14.2.1989, sag 206/87, Lefebvre mod Kommissionen, Sml. s. 275; Rettens kendelse af 28.2.2005, sag T-108/03, von Pezold mod Kommissionen, Sml. II, s. 655, præmis 46).
- 39 Sagsøgeren har for det første anfægtet Kommissionens påstand om, at selskabet ikke har retlig interesse i at anlægge sag til prøvelse af den anfægtede forordning. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at det fremgår af fast retspraksis, at en sagsøgers hjemsted eller sted for udøvelse af økonomiske aktiviteter ikke har nogen indvirkning på et annullationssøgsmåls antagelse til realitetsbehandling, idet alene den pågældende retsakts retsvirkninger på sagsøgerens retsstilling er relevante (Rettens dom af 14.9.1995, forenede sager T-480/93 og T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305).
- 40 Sagsøgeren har tilføjet, at antagelsen til realitetsbehandling af et søgsmål anlagt af en borger ifølge retspraksis kun er underlagt den betingelse, at sidstnævnte kan påberåbe sig en retligt beskyttet, eksisterende og faktisk interesse. I det foreliggende tilfælde er det, for så vidt som anvendelsen af den anfægtede forordning har til virkning at fratage producenter med hjemsted i AVS-landene, som ikke er importører som omhandlet i nævnte forordning, alle rettigheder vedrørende eksport til fællesmarkedet, ubestrideligt, at nævnte producenter råder over en lovlig og retligt beskyttet interesse, som tillader dem at anfægte nævnte forordnings lovlighed.

- 41 Sagsøgeren har for det andet anført, at selv om det er korrekt, at nævnte forordning gælder for alle de berørte erhvervsdrivende, står det dog fast, at den vedrører visse af disse umiddelbart og individuelt. Sagsøgeren har herved henvist til, at det følger af fast retspraksis, at eftersom en forordning ikke indholdsmæssigt er en individuel beslutning, må der tages stilling til de retsvirkninger, den er tænkt at skulle have eller faktisk har (Domstolens dom i sagen *Alusuisse Italia mod Rådet og Kommissionen*, nævnt i præmis 35 ovenfor, præmis 8, og Domstolens dom af 22.11.2001, sag C-451/98, *Antillean Rice Mills mod Rådet*, Sml. I, s. 8949).
- 42 En retsakts generelle karakter er, således som det er anerkendt i retspraksis, derfor ikke til hinder for en sagsøgers ret til at anlægge et annullationssøgsmål. I denne forbindelse er det tilstrækkeligt, at sagsøgeren godtgør, at han er umiddelbart og individuelt berørt af nævnte retsakt (Domstolens dom af 29.3.1979, sag 118/77, *ISO mod Rådet*, Sml. s. 1277, af 21.2.1984, forenede sager 239/82 og 275/82, *Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen*, Sml. s. 1005, af 14.3.1990, forenede sager C-133/87 og C-150/87, *Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet*, Sml. I, s. 719, af 16.5.1991, sag C-358/89, *Extramet Industrie mod Rådet*, Sml. I, s. 2501, af 18.5.1994, sag C-309/89, *Codorníu mod Rådet*, Sml. I, s. 1853, og dommen i sagen *Antillean Rice Mills mod Rådet*, nævnt i præmis 41 ovenfor).
- 43 Sagsøgeren har for det tredje anført, at selskabet er individuelt berørt af den anfægtede forordning, således som det kræves i retspraksis, på grund af visse egenskaber, som er særlige for dette, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dette fra alle andre og derved individualiserer dette på lignende måde som en adressat (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, *Plaumann mod Kommissionen*, Sml. 1954-1964, s. 411, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, og af 25.7.2002, sag C-50/00 P, *Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet*, Sml. I, s. 6677, samt Rettens kendelse af 6.7.2004, sag T-370/02, *Alpenhain-Camembert-Werk m.fl. mod Kommissionen*, Sml. II, s. 2097). Selskabet har i denne forbindelse anført, at det befinder sig ikke blot i en faktisk situation, der er fuldstændig forskellig fra situationen for importørerne eller de øvrige AVS-bananproducenter, men ligeledes i en retlig situation, som gør det muligt at antage, at det bør sidestilles med en »adressat« som omhandlet i retspraksis. Som følge af den omstændighed, at selskabet henhører under kategorien af uafhængige producenter etableret i AVS-landene, hvad enten disse er importører eller ikke-integrerede producenter, er det nemlig umuligt for selskabet at afsætte sin produktion på Unionens område.

44 Ifølge sagsøgeren fastsætter fællesskabsretten, således som det fremgår af artikel 1 i bilag V til Cotonou-aftalen og af artikel 1 i protokol nr. 5 bilagt nævnte aftales bilag V, benævnt »Anden protokol om bananer«, retsstillingen for en producent etableret i et AVS-land, som eksporterer sine produkter til fællesmarkedet, ved at adskille den fra retsstillingen for de øvrige producenter samt fra retsstillingen for samtlige øvrige importører på bananmarkedet. Nævnte bestemmelser gør det muligt uomtvisteligt at godtgøre, at virksomheder, som fremstiller AVS-bananer, har en særlig retsstilling i forhold til reglerne om den fælles landbrugspolitik, nemlig den samme retsstilling som den, der er omhandlet i dommen i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 39 ovenfor.

45 Sagsøgeren har præciseret, at selskabets individualisering kan være et resultat af retsaktens ophavsmands hensyntagen til (eller forpligtelsen for retsaktens ophavsmand til en hensyntagen til) selskabets retlige eller faktiske situation, som svarer til situationen for de virksomheder, der blev berørt i forbindelse med vedtagelsen af nævnte retsakt. Denne måde at anerkende den individuelle forbindelse på er allerede blevet fastslået af Domstolen i dommen af 17. januar 1985 i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen (sag 11/82, Sml. s. 207), og dette i det omfang bestemmelserne i tiltrædelsesakten påbød dette, samt i dommen af 26. juni 1990 i sagen Sofrimport mod Kommissionen (sag C-152/88, Sml. I, s. 2477), hvor Domstolen fandt, at de pågældende bestemmelser forpligtede Kommissionen til at tage hensyn til sagsøgernes situation i forbindelse med vedtagelsen af den pågældende retsakt.

46 Sagsøgerens situation er desuden fuldstændig sammenlignelig med situationen for riseksportørerne fra De Nederlandske Antiller i den sag, der gav anledning til dommen i sagen Antillean Rice Mills mod Rådet, nævnt i præmis 41 ovenfor, med hensyn til hvilke det blev anerkendt, at de var blevet frataget adgangen til at eksportere til Fællesskabet som følge af en fællesskabsforanstaltning. Ifølge sagsøgeren er det korrekt, at Domstolen i denne dom først fandt, at sagsøgerne ikke kunne anses for at være berørt af fællesskabsforanstaltningen i deres blotte egenskab af eksportører af ris til Fællesskabet, idet denne aktivitet udgjorde en handelsaktivitet, som på et hvilket som helst tidspunkt kunne udøves af en hvilken som helst virksomhed. Domstolen præciserede dernæst, at sagsøgerne som udgangspunkt kun var berørt som følge af deres objektive egenskab af erhvervs-

drivende, der virker inden for den pågældende sektor, ligesom enhver anden erhvervsdrivende, og endelig at det lille antal berørte erhvervsdrivende ikke var tilstrækkeligt til at fastslå, at der forelå en individuel påvirkning. Domstolen fandt imidlertid ligeledes, at den omstændighed, at Rådet eller Kommissionen i henhold til specifikke bestemmelser er forpligtede til at tage hensyn til konsekvenserne af den retsakt, som de påtænker at vedtage for visse borgeres situation, kan »individualisere disse sidstnævnte« (Domstolens dom i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 45 ovenfor, præmis 28 og 31, og Domstolens dom af 11.2.1999, sag C-390/95 P, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 769, præmis 25).

- 47 En fuldstændig lignende begrundelse kan ifølge sagsøgeren gøres gældende med hensyn til institutionernes forpligtelse til, når de vedtager en forordning i forbindelse med den fælles landbrugspolitik (i det foreliggende tilfælde den fælles markedsordning for bananer), ikke blot at tage hensyn til situationen for de producenter, der er etableret i AVS-landene, men ligeledes at sikre sidstnævnte en afsætning af deres produkter, der er mindst lige så fordelagtig som den afsætning, disse havde tidligere, jf. bestemmelserne i artikel 1 i bilag V til Cotonou-aftalen. Kravet om en hensyntagen til de individuelle situationer forstærkes i det foreliggende tilfælde af den omstændighed, at institutionerne er forpligtede til i henhold til de traktatmæssige forpligtelser, der er en integrerende del af den fællesskabsretlige legalitet, at opretholde de traditionelle handelsstrømme i den pågældende periode.
- 48 I øvrigt kan Kommissionen ikke med henblik på, at søgsmålet afvises fra realitetsbehandling, gyldigt påberåbe sig argumentet om, at sagsøgerne, således som Domstolen fastslog i dommen i sagen Antillean Rice Mills mod Rådet, nævnt i præmis 41 ovenfor, ikke kan anses for berørt af fællesskabsforanstaltningen i deres blotte egenskab af eksportører af ris til Fællesskabet, idet denne aktivitet udgør en handelsaktivitet, som på et hvilket som helst tidspunkt kan udøves af en hvilken som helst virksomhed. I det foreliggende tilfælde finder den anfægtede forordning udelukkende anvendelse i en periode på to måneder, således at muligheden for, at andre virksomheder kan blive bananproducenter i løbet af en så kort frist, er rent teoretisk.

49 Sagsøgeren har for det fjerde anført, at Kommissionen ikke til støtte for sin formalitetsindsigelse har fremført noget argument, hvorved det anfægtes, at sagsøgeren er umiddelbart berørt af den anfægtede forordning. Sagsøgeren har herved understreget, at selskabet i mangel af foranstaltninger fra Fællesskabets side eller på nationalt plan til gennemførelse af den i den anfægtede forordning fastsatte importordning er umiddelbart berørt af den anfægtede forordning. Under alle omstændigheder har Kommissionen ganske afgjort ikke på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede forordning kunnet være uvidende om, at det salgskoncept, der opstod som følge af licensordningen, for producenter såsom sagsøgeren direkte medførte, at det blev umuligt at opretholde de traditionelle handelsstrømme til Fællesskabet.

50 Sagsøgeren har endelig henvist til dommen af 3. maj 2002 i sagen Jégo-Quééré mod Kommissionen (sag T-177/01, Sml. II, s. 2365), hvori Retten fandt, at en afvisning af et annullationssøgsmål i mangel af nationale foranstaltninger til gennemførelse af en fællesskabsretsakt vil have til virkning at fratage borgerne retten til en effektiv domstolsprøvelse, som er sikret ved de nationale grundlovsbestemmelser, den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (EMRK), principperne for retsfællesskabet og chartret om grundlæggende rettigheder. Sagsøgeren har ligeledes henvist til, at Domstolen i dommen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, nævnt i præmis 43 ovenfor, ligeledes fandt, at Det Europæiske Fællesskab er et retsfællesskab, inden for hvilket dets institutioner er undergivet kontrol med, at deres retsakter er forenelige med traktaten og med de almindelige retsgrundsætninger, som de grundlæggende rettigheder, heriblandt retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, er en del af.

51 Da spørgsmålet om nævnte forordnings gyldighed i det foreliggende tilfælde ifølge sagsøgeren ikke kan gøres gældende for nogen national domstol, indebærer dette, at kun en antagelse af sagen til realitetsbehandling kan forhindre en retsnægtelse, som vil give den anfægtede forordning en domstolsimmunitet, som er uforenelig med retsfællesskabets principper. I øvrigt frasiger Fællesskabets retsinstanser sig ved ikke at antage et sådant søgsmål til realitetsbehandling adgangen til at undersøge de eventuelle ulovligheder, som kunne berøre den pågældende retsakt, som således unddrager sig enhver form for domstolskontrol i strid med de regler, som følger af den omstændighed, at Fællesskabet er et retsfællesskab (Domstolens dom af 23.4.1986, sag 294/83, Les Verts mod Parlamentet, Sml. s. 1339). Med henblik på at

underbygge denne holdning har sagsøgeren henvist til, at traktatudkastet af 18. juli 2003 om indførelse af en forfatning for Europa (artikel II-47 og artikel III-270, stk. 4) fastsætter, at borgerne har mulighed for at anlægge sag til prøvelse af regelfastsættende retsakter, der berører disse umiddelbart, og som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger.

Rettens bemærkninger

Om søgsmålsinteressen

- 52 Det følger af fast retspraksis, at spørgsmålet om, hvorvidt en sag anlagt af en fysisk eller juridisk person kan antages til realitetsbehandling, beror på, om personen godtgør at have en retlig interesse i søgsmålet (Domstolens dom af 31.3.1977, sag 88/76, Société pour l'exportation des sucres mod Kommissionen, Sml. s. 709, præmis 19, dommen af 14.9.1995 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 39 ovenfor, præmis 59, samt Rettens kendelse af 29.4.1999, sag T-78/98, Unione provinciale degli agricoltori di Firenze m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1377, præmis 30, og af 17.10.2005, sag T-28/02, First Data m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 4119, præmis 34).
- 53 I øvrigt har en fysisk eller juridisk person kun interesse i at anlægge sag til prøvelse af en retsakt, såfremt en annullation af den pågældende retsakt i sig selv kan have retsvirkninger (Domstolens dom af 24.6.1986, sag 53/85, AKZO Chemie mod Kommissionen, Sml. s. 1965, præmis 21, og dommen af 14.9.1995 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 39 ovenfor, præmis 59).
- 54 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren ifølge Kommissionen ikke søgsmålsinteresse, eftersom den anfægtede forordning ikke finder anvendelse på producenter, såsom sagsøgeren, der er etableret i et tredjeland og ikke udøver nogen økonomisk aktivitet på medlemsstaternes område. Heraf følger, at en annullation af den anfægtede forordning ikke har nogen indvirkning på sagsøgerens retsstilling.

- 55 Denne argumentation kan ikke tiltrædes.
- 56 Sagsøgeren har nemlig anfægtet den anfægtede forordning, netop fordi den ikke tager hensyn til situationen for de uafhængige producenter, såsom sagsøgeren, og også fratager sagsøgeren muligheden for at eksportere sine varer til fællesmarkedet. Sagsøgeren har bl.a. anført, at nævnte forordning som følge af, at den i artikel 3 og 4 fastsætter en ordning for tildeling af importlicenser baseret på historiske referencemængder, tilsidesætter de almindelige bestemmelser, der gælder for bananmarkedet samt principperne i fællesskabsbestemmelserne inden for den fælles landbrugspolitik og i bestemmelserne om den fælles markedsordning for bananer. Desuden tilsidesætter den anfægtede forordning princippet om forbud mod forskelsbehandling, idet den uberettiget begunstiger visse historisk set vigtige importører, samt princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.
- 57 I denne forbindelse bemærkes blot, at ifølge artikel 233 EF er den institution, fra hvilken den annullerede retsakt hidrører, forpligtet til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Disse foranstaltninger angår ikke retsaktens forsvinden som sådan fra Fællesskabets retsorden, der jo er det egentlige resultat af den dømmende myndigheds annullation af retsakten. Foranstaltningerne vedrører snarere fjernelsen af virkningerne af de ulovlige forhold, der er fastslået i annullationsdommen. For en sådan annullation medfører, at den institution, som retsakten hidrører fra, har pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Den berørte institution kan således finde anledning til at foretage en rimelig genoprettelse af sagsøgerens situation eller til at undgå, at der vedtages en tilsvarende retsakt (dommen af 14.9.1995 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 39 ovenfor, præmis 60).
- 58 For at efterkomme en annullationsdom og opfylde den fuldt ud skal den berørte institution i henhold til fast retspraksis ikke blot tage hensyn til dommens konklusion, men også til de præmisser, der har ført til domskonklusionen, og som danner det fornødne grundlag for denne i den forstand, at de er nødvendige, når det skal afgøres, hvad konklusionen helt præcist går ud på. Det er nemlig disse præmisser, som dels fastslår, nøjagtig hvilken bestemmelse der anses for ulovlig, dels

angiver de nøjagtige grunde til den i konklusionen fastslåede ulovlighed, og som den pågældende institution skal tage hensyn til, når den udsteder en anden retsakt i stedet for den, der er blevet annulleret (Domstolens dom af 26.4.1988, forenede sager 97/86, 99/86, 193/86 og 215/86, Asteris m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2181, præmis 27, og af 6.3.2003, sag C-41/00 P, Interporc mod Kommissionen, Sml. I, s. 2125, præmis 29, samt Rettens dom af 2.2.1995, sag T-106/92, Frederiksen mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 29, og II, s. 99, præmis 31).

59 Som det fremgår af førnævnte retspraksis, har den berørte institution derfor pligt til at undgå, at den retsakt, der skal erstatte den annullerede retsakt, ikke er behæftet med de samme uregelmæssigheder som den, der blev identificeret i annullationsdommen. Under disse omstændigheder kan annullation af en retsakt med den begrundelse, at den ikke tager hensyn til en bestemt kategori erhvervsdrivende, hvilket for den institution, fra hvilken retsakten hidrører, medfører en forpligtelse til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger, have indvirkninger på sagsøgerens retsstilling.

60 Det følger heraf, at sagsøgeren har en interesse i, at den anfægtede forordning annulleres.

Om spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren er umiddelbart og individuelt berørt

61 Ifølge fast retspraksis tillægger artikel 230, stk. 4, EF privatpersoner ret til bl.a. at anfægte enhver beslutning, der, skønt den er udfærdiget i form af en forordning, berører dem umiddelbart og individuelt. Formålet med denne bestemmelse er især at forhindre, at fællesskabsinstitutionerne blot ved at vælge forordningsformen kan afskære en privat fra at indgive et søgsmål mod en beslutning, som berører ham umiddelbart og individuelt, og således at præcisere, at valget af form ikke kan ændre en retsakts karakter (Domstolens dom af 17.6.1980, forenede sager 789/79 og

790/79, Calpak og Società Emiliana Lavorazione Frutta mod Kommissionen, Sml. s. 1949, præmis 7, samt Rettens kendelse af 8.7.1999, sag T-12/96, Area Cova m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 2301, præmis 24, og af 8.9.2005, sag T-287/04, Lorte m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 3125, præmis 36).

62 Det følger ligeledes af fast retspraksis, at kriteriet for sondringen mellem en forordning og en beslutning skal søges i, om den pågældende retsakt er almengyldig eller ej, og det afgørende er derfor den anfægtede retsakts beskaffenhed og navnlig de retsvirkninger, den skal have eller faktisk har (Domstolens dom af 24.2.1987, sag 26/86, Deutz und Geldermann mod Rådet, Sml. s. 941, præmis 7, og Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 28, samt kendelsen i sagen Area Cova m.fl. mod Rådet og Kommissionen, nævnt i præmis 61 ovenfor, præmis 25, og Rettens dom af 3.2.2005, sag T-139/01, Comafrika og Dole Fresh Fruit Europe mod Kommissionen, Sml. II, s. 409, præmis 87).

63 I den foreliggende sag bemærkes, at den omtvistede forordning, der er generelt og abstrakt formuleret, har til formål at fastlægge gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 1964/2005 for januar og februar 2006 for så vidt angår ordningen for indførsel af AVS-bananer til Fællesskabet.

64 Den omstændighed, at sagsøgeren har anført, at selskabet ikke kan importere sine produkter til fællesmarkedet, eftersom det ikke har egenskab af importør som omhandlet i den anfægtede forordning, er kun en konsekvens af anvendelsen af nævnte forordnings artikel 3 og 4 på selskabets situation. Imidlertid fremstår disse bestemmelser i den anfægtede forordning som almengyldige foranstaltninger. De fastsætter nemlig oprettelsen af to delkontingenter til forskellige slags importører, det første, på 135 000 tons, åbnet for importører etableret i Fællesskabet, som i 2005 var registreret for toldkontingent C, jf. artikel 18, stk. 1, litra c), i forordning

nr. 404/93, og det andet, på 25 000 tons, åbnet for andre importører, dvs. for importører etableret i Fællesskabet og registreret for A- og B-kontingenter, jf. artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 404/93, eller for den supplerende mængde fastsat ved forordning nr. 1892/2004, og som i 2005 har markedsført AVS-bananer.

- 65 Den anfægtede forordning er således en almengyldig retsakt, idet den finder anvendelse på objektive fastlagte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper. Sådanne foranstaltninger berører nemlig kun sagsøgeren som følge af selskabets egenskab af erhvervsdrivende, som ikke er etableret i Fællesskabet og ikke råder over en historisk referencemængde i forbindelse med den fællesskabsretlige importordning, der fandt anvendelse indtil den 31. december 2005. I denne forbindelse berører de pågældende foranstaltninger selskabet på samme måde som enhver anden erhvervsdrivende, der befinder sig i en tilsvarende situation, dvs. producenter etableret i et AVS-land, som ikke udøver nogen økonomisk aktivitet på Fællesskabets område, og som ikke råder over en historisk referencemængde i forbindelse med den fællesskabsretlige importordning, der fandt anvendelse indtil den 31. december 2005 (jf. i denne retning kendelsen i sagen Di Lenardo mod Kommissionen, nævnt i præmis 36 ovenfor, præmis 47, kendelsen i sagen Dilexport mod Kommissionen, nævnt i præmis 36 ovenfor, præmis 47, og dommen af 3.2.2005 i sagen Comafrika og Dole Fresh Fruit Europe mod Kommissionen, nævnt i præmis 62 ovenfor, præmis 88).
- 66 Imidlertid er det ikke udelukket, at en normativ retsakt, som gælder generelt for de pågældende erhvervsdrivende, under visse omstændigheder kan berøre nogle af dem individuelt (dommen i sagen Extramet Industrie mod Rådet, nævnt i præmis 42 ovenfor, præmis 13, i sagen Codorníu mod Rådet, nævnt i præmis 42 ovenfor, præmis 19, og i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, nævnt i præmis 43 ovenfor, præmis 36). Under sådanne omstændigheder vil en fællesskabsakt på en gang kunne have karakter af en generel retsakt og i forhold til visse erhvervsdrivende have karakter af en beslutning (Rettens dom af 13.11.1995, forenede sager T-481/93 og T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2941, præmis 50, af 12.7.2001 i sagen Comafrika og Dole Fresh Fruit Europe mod Kommissionen, nævnt i præmis 35 ovenfor, præmis 101, og af 3.2.2005 i sagen Comafrika og Dole Fresh Fruit Europe mod Kommissionen, nævnt i præmis 62 ovenfor, præmis 107).

- 67 Ifølge fast retspraksis gælder, at fysiske eller juridiske personer, der ikke er adressater for en retsakt, kun vil kunne påstå, at de berøres individuelt som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF, såfremt de rammes af den pågældende retsakt på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som en adressat (Domstolens dom i sagen Plaumann mod Kommissionen, nævnt i præmis 43 ovenfor, på s. 223, i sagen Codorníu mod Rådet, nævnt i præmis 42 ovenfor, præmis 20, i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, nævnt i præmis 43 ovenfor, præmis 36, og dom af 1.4.2004, sag C-263/02 P, Kommissionen mod Jégo-Quérel, Sml. I, s. 3425, præmis 45, samt dommen af 3.2.2005 i sagen Comafrika og Dole Fresh Fruit Europe mod Kommissionen, nævnt i præmis 62 ovenfor, præmis 107). Såfremt denne betingelse ikke er opfyldt, er ingen fysiske eller juridiske personer under nogen omstændigheder berettigede til at anlægge et annullations-søgsmaal til prøvelse af en forordning (dommen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, nævnt i præmis 43 ovenfor, præmis 37).
- 68 I lyset af denne retspraksis må det undersøges, om sagsøgeren i det foreliggende tilfælde er individuelt berørt af den anfægtede forordning.
- 69 Hvad først angår sagsøgerens argument om, at den anfægtede forordning forbyder selskabet adgang til fællesmarkedet, bemærkes, at den anfægtede forordning kun berører sagsøgeren i dennes objektive egenskab af virksomhed, som fremstiller og forhandler AVS-bananer, på samme måde som enhver anden uafhængig erhvervsdrivende, der er etableret i et AVS-land og udøver samme aktivitet. Således som det følger af retspraksis, er denne blotte egenskab imidlertid ikke tilstrækkelig til at godtgøre, at sagsøgeren er individuelt berørt af den anfægtede forordning (jf. i denne retning dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 45 ovenfor, præmis 14, og i sagen Antillean Rice Mills mod Rådet, nævnt i præmis 41 ovenfor, præmis 51, og Rettens kendelse af 30.4.2003, sag T-154/02, Villiger Söhne mod Rådet, Sml. II, s. 1921, præmis 47).
- 70 Denne konstatering afkræftes ikke af sagsøgerens påstand om, at den anfægtede forordning forbyder selskabet enhver indførsel af bananer og således bringer selskabets eksistens i fare. Selv om det antages, at denne påstand er begrundet, kan den omstændighed, at en almengyldig retsakt kan have forskellige konkrete følger

for de forskellige retssubjekter, den gælder for, nemlig ikke adskille dem fra alle andre berørte erhvervsdrivende, idet retsaktens anvendelse sker på baggrund af en objektivt bestemt situation (Domstolens kendelse af 18.12.1997, sag C-409/96 P, Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, Sml. I, s. 7531, præmis 37, samt Rettens kendelse i sagen Di Lenardo mod Kommissionen, nævnt i præmis 36 ovenfor, præmis 52, og i sagen Dillexport mod Kommissionen, nævnt i præmis 36 ovenfor, præmis 52, og Rettens kendelse af 13.12.2005, sag T-397/02, Arla Foods m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 5365, præmis 70).

- 71 Hvad dernæst angår sagsøgerens argument om, at kun et begrænset antal erhvervsdrivende ved den anfægtede forordning bliver frataget muligheden for at afsætte AVS-banener på Fællesskabets område, bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at muligheden for med større eller mindre nøjagtighed at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som en foranstaltning finder anvendelse på, ikke indebærer, at de pågældende retssubjekter må anses for individuelt berørt af foranstaltningen, når det som i det foreliggende tilfælde kan fastslås, at denne retsvirkning som grundlag har objektive retlige eller faktiske kriterier, som er opstillet i den pågældende retsakt (Domstolens kendelse af 21.6.1993, sag C-276/93, Chiquita Banana m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 3345, præmis 8, og dommen i sagen Antillean Rice Mills mod Rådet, nævnt i præmis 41 ovenfor, præmis 52, samt kendelsen i sagen von Pezold mod Kommissionen, nævnt i præmis 38 ovenfor, præmis 46).
- 72 En sådan konklusion kan ikke afkræftes af den omstændighed, at den anfægtede forordning kun finder anvendelse i to måneder, og følgelig at muligheden for, at andre virksomheder kan blive bananproducenter på så kort tid, er rent teoretisk. I denne forbindelse konstateres blot, at sagsøgeren kun er berørt af den anfægtede forordning, som ikke har til formål eller resultat at begrænse produktionen af de pågældende produkter, i sin egenskab af eksportør til Fællesskabet, og følgelig at nævnte forordning berører selskabet på samme måde som enhver anden erhvervsdrivende, der aktuelt eller potentielt befinder sig i den samme situation (jf. i denne retning dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 45 ovenfor, præmis 12-14).

- 73 Sagsøgeren har for det tredje anført, at selskabet er individuelt berørt med den begrundelse, at Kommissionen burde have taget hensyn til selskabets specifikke situation.
- 74 I denne forbindelse bemærkes, at den omstændighed, at Kommissionen i henhold til specifikke bestemmelser er forpligtet til at tage hensyn til, hvilke konsekvenser den retsakt, den påtænker at vedtage, har for visse borgeres situation, ifølge fast retspraksis kan individualisere disse (dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 45 ovenfor, præmis 21 og 28-31, i sagen Sofrimport mod Kommissionen, nævnt i præmis 45 ovenfor, præmis 11-13, dommen af 11.2.1999 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 46 ovenfor, præmis 25, og i sagen Antillean Rice Mills mod Rådet, nævnt i præmis 41 ovenfor, præmis 57, samt Rettens dom af 14.9.1995 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 39 ovenfor, præmis 67-78, og af 17.1.2002, sag T-47/00, Rica Foods mod Kommissionen, Sml. II, s. 113, præmis 41).
- 75 Det er ganske vist korrekt, således som sagsøgeren har påpeget i sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen, at artikel I i protokol nr. 5, som er vedlagt bilag V til Cotonou-aftalen og er benævnt »Anden protokol om bananer«, foreskriver, at parterne anerkender, at AVS-bananleverandørernes eksport til fællesskabsmarkedet har overvældende økonomisk betydning for disse eksportører, og bl.a. at Fællesskabet indvilliger i at undersøge og om nødvendigt træffe foranstaltninger, der er rettet mod at sikre deres bananeksportindustriers fortsatte levedygtighed og de fortsatte afsætningsmuligheder for deres bananer på fællesskabsmarkedet.
- 76 Som det fremgår af retspraksis, er konstateringen af eksistensen af en sådan forpligtelse, såfremt det måtte anses for godtgjort, ikke tilstrækkelig til at fastslå, at sagsøgeren er individuelt berørt. Domstolen fastslog i præmis 28 i dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 45 ovenfor, at Kommissionen var forpligtet til at tilvejebringe oplysninger vedrørende de skadelige virkninger, som dens beslutning muligvis kunne have for den pågældende medlemsstats økonomi såvel som for de berørte virksomheder, men den udledte på ingen måde af denne ene konstatering, at alle de berørte virksomheder var

individuet berørt i artikel 230, stk. 4, EF's forstand. Domstolen fandt tværtimod, at kun de virksomheder, der allerede havde indgået kontrakter, hvis opfyldelse skulle foretages inden for den periode, hvor den omtvistede beslutning var gældende, men helt eller delvis blev forhindret af denne, var individuelt berørt i artikel 230, stk. 4, EF's forstand (Domstolens dom i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 45 ovenfor, præmis 28, 31 og 32, i sagen Antillean Rice Mills mod Rådet, nævnt i præmis 41 ovenfor, præmis 60, og dom af 10.4.2003, sag C-142/00 P, Kommissionen mod Nederlandse Antillen, Sml. I, s. 3483, præmis 74).

- 77 Det følger heraf, at konstateringen af, at Kommissionen, for så vidt som omstændighederne ikke var til hinder herfor, på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede forordning skulle tage hensyn til de skadelige virkninger, som denne forordning kunne have bl.a. for de berørte virksomheder, ikke på nogen måde fritager sagsøgeren fra forpligtelsen til at godtgøre, at selskabet er berørt af forordningen som følge af en faktisk situation, der adskiller dette fra alle andre (jf. analogt dommen i sagen Antillean Rice Mills mod Rådet, nævnt i præmis 41 ovenfor, præmis 62, og i sagen Kommissionen mod Nederlandse Antillen, nævnt i præmis 76 ovenfor, præmis 76).
- 78 Sagsøgeren har imidlertid ikke anført nogen omstændigheder, som gør det muligt at fastslå, at selskabet er berørt som følge af en specifik situation.
- 79 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke befinder sig i en situation, der adskiller dette fra alle andre erhvervsdrivende, og at selskabet derfor ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning.
- 80 Sagsøgeren har endelig anført, at en afvisning af nærværende søgsmål fra realitetsbehandling udgør en tilsidesættelse af selskabets grundlæggende ret til en effektiv domstolsbeskyttelse. Effektiviteten af den fællesskabsretlige ordning vedrørende domstolsbeskyttelse kræver, at selskabet anses for at være individuelt berørt med den begrundelse, at national ret ikke giver selskabet nogen søgsmålsadgang, som gør det muligt for dette at anfægte den anfægtede forordning ved en national domstol.

81 I denne forbindelse har Domstolen, efter at have henvist til, at retten til en effektiv domstolsbeskyttelse hører til de almindelige retsgrundsætninger, der udspringer af medlemsstaternes fælles forfatningstraditioner, og at denne ret tillige er fastslået i artikel 6 og 13 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (EMRK), udtalt, at EF-traktaten dels ved artikel 230 EF og 241 EF, dels ved artikel 234 EF, har oprettet et fuldstændigt retsmiddel- og proceduresystem, som skal sikre kontrollen med lovligheden af institutionernes retsakter, idet kompetencen til at udøve denne kontrol er tillagt Fællesskabets retsinstanser. Fysiske eller juridiske personer, der på grund af betingelserne i artikel 230, stk. 4, EF for at antage en sag til realitetsbehandling ikke kan anfægte almengyldige fællesskabsretsakter direkte, har inden for rammerne af dette system efter omstændighederne mulighed for at gøre gældende, at sådanne retsakter er ugyldige, enten for Fællesskabets retsinstanser i form af en indsigelse i medfør af artikel 241 EF eller for de nationale retter, og at få disse, som ikke er beføjet til selv at fastslå ugyldigheden af sådanne retsakter, til at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål herom (dommen i sagen *Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet*, nævnt i præmis 43 ovenfor, præmis 39 og 40, og i sagen *Kommissionen mod Jégo-Quéré*, nævnt i præmis 67 ovenfor, præmis 29 og 30, samt Rettens kendelse af 29.6.2006, sag T-311/03, *Nürburgring mod Parlamentet og Rådet*, ikke trykt i *Samling af Afgørelser*, præmis 69).

82 I modsætning til det af sagsøgeren anførte kan den omstændighed, at intet retsmiddel vil være effektivt i det foreliggende tilfælde, ikke, såfremt det måtte anses for godtgjort, begrunde, at Fællesskabets retsinstanser ændrer ved det retsmiddel- og proceduresystem, der er fastlagt i artikel 230 EF, 234 EF og 241 EF, således som det er påpeget i præmis 81 ovenfor. Som det fremgår af retspraksis kan spørgsmålet om, hvorvidt et annulations spørgsmål ved Fællesskabets retsinstanser kan antages til realitetsbehandling, ikke afhænge af, om der findes et retsmiddel ved en national domstol, som giver adgang til en prøvelse af gyldigheden af den retsakt, som påstås annulleret (jf. i denne retning dommen i sagen *Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet*, nævnt i præmis 43 ovenfor, præmis 43 og 46, og i sagen *Kommissionen mod Jégo-Quéré*, nævnt i præmis 67 ovenfor, præmis 33 og 34, samt kendelsen i sagen *Nürburgring mod Parlamentet og Rådet*, nævnt i præmis 81 ovenfor, præmis 70). En sådan omstændighed kan i intet tilfælde medføre, at et annulations spørgsmål, der anlægges af en fysisk eller juridisk person, som ikke opfylder betingelserne i artikel 230, stk. 4, EF, skal antages til realitetsbehandling (Domstolens kendelse af 1.2.2001, sag C-301/99 P, *Area Cova m.fl. mod Rådet og Kommissionen*, Sml. I, s. 1005, præmis 47).

- 83 Som fastslået af Domstolen medfører den omstændighed, at en borger ikke kan anlægge annullationssøgsmål til prøvelse af de foranstaltninger, som han anfægter, i øvrigt ikke, at han ikke har adgang til domstolsprøvelse, eftersom der stadig er mulighed for et søgsmål om erstatning uden for kontraktforhold i henhold til artikel 235 EF og artikel 288, stk. 2, EF, hvis disse foranstaltninger kan pådrage Fællesskabet ansvar (jf. i denne retning Domstolens dom af 12.9.2006, sag C-131/03 P, Reynolds Tobacco m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 7795, præmis 82).
- 84 Det fremgår af det ovenfor anførte, at sagsøgeren ikke kan anses for individuelt berørt af den anfægtede forordning. For så vidt som selskabet ikke opfylder den ene af de betingelser for sagens antagelse til realitetsbehandling, der stilles i artikel 230, stk. 4, EF, er det ufornuddent at undersøge, om sagsøgeren er direkte berørt af den anfægtede forordning.
- 85 Det følger af det foregående, at søgsmålet bør afvises.

Sagens omkostninger

- 86 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling)

- 1) **Sagen afvises.**

- 2) **Société des plantations de Mbanga SA (SPM) bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 12. januar 2007.

E. Coulon
Justitssekretær

M. Vilaras
Afdelingsformand